

ZELENO PRISTAJALIŠČE

DRAMSKO BESEDILO

avtorica: KAJA NAKANI

Neko mesto ima predmestje v katerem se nahaja naselje hiš. Na koncu naselja si dve, popolnoma različni hiši delita eno skupno steno. Ena od hiš izgleda kot iz škatlice, skoraj že izstopa iz vsakdanjega naselja. V njej živi mladi par. Fant in dekle okoli tridesetega leta starosti. Oba sta zelo zaposlena in vedno se jima kam mudi. Druga hiša pravzaprav ni v slabšem stanju kot ostale, a ima neurejeno travo, ki je po večini že rumena in požgana od sonca, po nekod pa se zdi, da je že skoraj siva. Razen enega kvadratnega metra, na katerem je trava lepo pokošena, živo zelena in sploh izgleda lepša, kot katerakoli trava, ki si jo lahko zamislimo. Okoli tega kvadratnega metra so majhna lesena ograjica in tri solarne svetilke, ki se vsak večer prižgejo. Zraven je ribiški stolček, na katerem sedi starejši gospod, na videz bi mu prisodili nekaj manj kot osemdeset let. Včasih mrmra kaj sam zase ali pa si izmenja nekaj kratkih besed s sosedovim fantom. Na sploh izgleda, kot da se ne ukvarja z ničemer drugim, razen s tistim ograjenim delom zelenice.

1.SLIKA

Fant in dekle prideta domov. Fant opazi gospoda, ki sedi na svojem ribiškem stolčku in gleda v tla.

FANT: Zdravo. Kako ste kaj danes?

Gospod se vstane in odide v hišo.

DEKLE: Kaj si pa sploh pričakoval? Ti si vedno preveč prijazen z njim. Saj vidiš, da včasih sploh nič ne govori, samo čudaško strmi v tole travo.

FANT: Se mi kar malo smili, dolgčas mu je.

DEKLE: Čudi me, da ni že v domu, sej je očitno, da ne more več sam zase skrbet, čudno se obnaša in ves je razcapan.

FANT: Lahko mu pa ti daš kakšen modni nasvet, pa se bosta malo spoprijateljila.

Dekle ga nejevoljno pogleda.

DEKLE: A moreš bit vedno tko sarkastičen?

FANT: Pač, po mojem je čisto ok, samo strašno osamljen. Morda bi ga pa povabila kdaj na kavo? Da se malo družimo, da mu ne bo dolgčas?

DEKLE: A tebi se je strgalo? Enkrat ga bova povabila, pa bo vedno pri nas. Misliš, da si želim vsak vikend poslušat ene in iste zgodbe? Al pa v tišini cele dneve sedet pred hišo? Ne, hvala!

FANT: Joj, si sitna!

DEKLE: Oprosti ... Ta mesec mam res grozno naporno v službi. Ne da se mi pol še o sosedu razpravljat.

FANT: Aha ... Kakor rečeš ...

DEKLE: Ne bova se menda midva zdej kregala zaradi njega?

FANT: Ne bova.

DEKLE: Prid, greva noter neki pojest, sem že lačna.

2. SLIKA

Fant opazi gospoda, ki zaliva del trave znotraj ograjice. Ko konča se usede na stolček in opazuje travo.

FANT: Dobro jutro.

GOSPOD: Kakor za koga.

Nekaj sekund tišine, fant bi rad začel pogovor.

FANT: Še kar sem na bolniški ... Zaradi gležnja.

GOSPOD: Si že zadnjič povedal.

FANT: Ja ... Sem si ga zvil na treningu.

GOSPOD: Tudi to si že povedal.

FANT: Aha, pa res ... Ja ... Morem malo počivati.
Kaj pa počenete?

Gospod je tiho.

FANT: Bi še vi malo sladoleda?

GOSPOD: Sredi septembra? Ne, hvala. Nočem dobiti angine.

Krajša tišina, prekine jo fant.

FANT: Zakaj pa urejate samo to zelenico, ostale pa ne?

Gospod je tiho.

FANT: A ste kaj posadili?

GOSPOD: Ne.

FANT: Ker če ste, mislim, da bi morala biti ta ograjica malo višja. Al jo imate samo tko, za okras?

GOSPOD: A se do vseh sosedov tako obnašaš?

FANT: Kako?

GOSPOD: Vse te zanima. Cele dneve me nekaj sprašuješ.

FANT: Pravzaprav se z drugimi še nisem zares pogovarjal. Zdaj pa sem obtičal doma za cel teden in mi je dolgčas. Ni lepo bit sam, veste ...

GOSPOD: Česa ne poveš.

FANT: A je vam tud dolgčas?

Gospod je tiho.

FANT: A imate tu zakopanega kaj dragocenega? Kakšen zaklad in ga stražite?

GOSPOD: Ko sem bil mlajši sem imel v vojski prijatelja, ki je bil radoveden kot ti.

FANT: Res?

GOSPOD: Ja. Vsem je šel na živce.

FANT: Pa ste rekli, da je bil vaš prijatelj.

GOSPOD: Saj je bil. Če odmisliš tono nepotrebnih besed, ki jih je stresal čez dan, je bil prav v redu fant.

FANT: Pa še imata kaj stikov?

GOSPOD: Ne.

FANT: Zakaj pa to? A sta se skregala?

Gospod je tiho.

FANT: No, saj če nočete ...

GOSPOD: Nisva se skregala. Bili so drugačni časi ... Izgubila sva stike. Žena mi je večkrat rekla, da bi ga poiskal, da ga bom gotovo našel ... Ona je bila vedno tako pozitivna ...

FANT: Kako dolgo pa je od kar je ...

GOSPOD: Precej časa.

FANT: Ju pogrešate, kajne? Ženo in prijatelja? Vem, da ni primerljivo a ... Ko sem bil majhen sem cele popoldneve preživel pri teti, najbrž še več kot doma. Nekega dne pa se je odselila v tujino. Zaradi službe. Tu pa tam mi je pisala. Potem pa se je nekaj sprla z mojo mamo in očetom in tako so se tudi najini stiki skrhal. Kar naenkrat je zame izginila. Čeprav vem, da je nekje, jo zares pogrešam. Še vedno. Hotel sem navezati stike, pa sem čakal, da jih ona prva, saj je ona odšla. Zdaj pa čedalje bolj razmišljam, da bi jo kar jaz poiskal ...

Tišina.

FANT: A bodo mogoče kakšne rože? To kar stražite. Veste, moja punca ima res rada rože, saj vidite, da jih ima polno okoli hiše, če so kakšne lepe, bi vas prosil če bi ji dali kakšno sadiko, da jih še ona posadi ... Mislim, če lahko, no ...

Gospod je tiho.

FANT: Lahko vam jih pa tudi plačam. Vrtiček je res lep. Lepo skrbite zanj.

GOSPOD: Ni vrtiček! Pristajališče je!

FANT: Kaj je?

GOSPOD: Moje pristajališče.

FANT: Pristajališče? Za kaj?

Gospodu je že žal, da je kaj povedal, zato se vstane in odgodrnja v hišo.

3. SLIKA

Fant si ogleduje tisti del zelenice, ki ga gospod imenuje pristajališče. Ogleduje si ga od strani, od zgoraj, spet drugič samo sedi in opazuje. Domov pride dekle.

DEKLE: Ja kaj pa ti delaš?

FANT: Nič.

DEKLE: Ja, seveda.

FANT: Nekaj mi je padlo.

DEKLE: A znotraj sosedove ograjce?

FANT: Povsod je treba pogledat, ne?

DEKLE: A se moraš toliko družiti z njim?

FANT: S kom? S sosedom?

DEKLE: Ja, s kom pa, a se mogoče z menoj pogovarjaš cele dneve?

FANT: Tudi s teboj bi se, pa ne vem, če ti sploh je do pogovora.

Nekaj sekund tišine.

FANT: Veš, tale naš sosed je v bistvu kar zanimiv gospod.

DEKLE: Hm, kdo bi si mislil! In o čem se pogovarjata?

Fant je tiho, zagleda se v pristajališče.

DEKLE: Aloo, tebe sprašujem...

FANT: A?

DEKLE: A ti mene sploh poslušáš?

FANT: A?

4. SLIKA

Gospod nekoliko živčno menca okoli pristajališča in pogleduje na uro.

GOSPOD: Dajte no ... dajmo. Pa tako lepo sem vse pripravil, kje bi šlo lahko narobe?

Fant odloži knjigo, ki jo je bral.

FANT: Meni kaj govorite?

GOSPOD: Ne.

FANT: Bi prisedli? Pa vam dam malo čaja, tega lahko pijete sredi septembra.

GOSPOD: Ne, hvala, bom kar tukaj. Že tako sem bil preveč časa stran. In ko si starejši, časa več ni na pretek.

FANT: A se dobro počutite danes? Nekam živčni mi delujete.

Gospod je tiho.

FANT: A rabite kaj pomoči? Veste, čeprav nisem več na bolniški, me lahko kadarkoli pokličete v službo. Zato sem vam pa dal zadnjič številko.

GOSPOD: Sin bo kmalu tu.

FANT: Vaš sin? Sploh nisem vedel, da imate sina!

GOSPOD: Odkar je ostal brez mame, nimava ravno dobrega odnosa. Nisem znal ... No, ni važno, ne bova zdaj o tem. Sploh pa ni to.

FANT: Razmišljal sem o tistem, kar ste zadnjič rekli. Tisto o sanjah. Da jih ne moremo doseči. Da one dosežejo nas. Sem malo razmišljal, pa se ne bi strinjal. Ker jaz mislim, da se moramo mi truditi, da jih dosežemo.

GOSPOD: Sanj ne dosežemo, ko dosežemo kar si želimo. Obratno je. V trenutku, ko sanje pristanejo, si nekaj zaželimo.

Zopet nastopi tišina, ki jo tokrat prekine gospod.

GOSPOD: Skupaj sva sanjala. Sanjal sem o njej, sanjal sem z njo in sanjal sem, kaj vse bom še jaz. Kaj vse sem si še želel biti! Potem pa sem jih z njo izgubil. Sanje so odšle z njo. In nikoli več jih nisem dobil nazaj. In zdaj več ne vem kaj naj sanjam. Sploh ne vem, kaj si želim biti ... Nimam več sanj ... In kaj je človek brez sanj? In kolikokrat sem iskal te sanje, iskal smisel, ki ga več nisem našel. Potem pa vsak dan mislim na to in tako rad bi, da bi zopet imel sanje in tukaj čakam, da ...

Medtem ko gospod govori, se mu fant približa.

GOSPOD: Pazi! Glej, kje stojiš! Če boš stal tukaj, ne bodo mogle pristati.

FANT: Kdo ne bo mogel pristati?

Pride sin.

SIN: Si pripravljen?

Gospod molči, sinu je neprijetno.

SIN: Oče? Oče, prosim.

GOSPOD: Samo še malo mi pusti, še pet minut.

Gospod se presede kar na tla, da je bliže pristajališču in roteče šepeta.

GOSPOD: Pridite, pridite, prosim vas. Pristanite. Zame. Zdaj je zadnji čas.

SIN: Greva.

Gospod molči in se ne premakne od pristajališča. Sin ga zaskrbljeno gleda in postaja že nekoliko obupan.

SIN: Oče? Prosim.

GOSPOD: Nikamor ne grem! Ne v dom, ne kamorkoli drugam!

- SIN: Prosim, poglej, saj več ne moreš skrbeti zase. Tukaj si čisto sam in, in ... ne moreš pač. Poglej se, kakšen si. To ne gre več tako naprej.
- GOSPOD: Pojdi domov. Tako ali tako te nič ni. Vseeno ti je zame.
- SIN: Ni res.
- GOSPOD: Je. In nisi ti kriv. Zdaj me pa pusti.
- FANT: Oprostite, če se lahko vmešam ....
- SIN: Ni potrebno. Kdo sploh ste?
- FANT: Sosed vašega očeta in če bo rabil kakšno pomoč, mu lahko midva z dekletom pomagava. Pa naj ostane doma, če želi. Res mislim ...
- SIN: Poglejte, ne vem kakšen je vajin odnos, a menda sami vidite ... Še sam ne vem, kaj bi bilo najbolje. Ko ga tako gledam, ko se pogovarja s ... tlemi? Ampak ne vem, kako naj ga prepričam. *Zavzdihne.* Res, smili se mi, a jaz res nimam časa vsak dan paziti nanj, sam pa ne more več. Strah me je zanj. Saj se mu bo še zmešalo!

Fant je tiho. Gleda sina in gospoda, a ne reče ničesar.

- SIN: Saj razumete, kajne? Sploh pa sva se z očetom že vse lepo dogovorila.
- FANT: Ni videt.

Zopet nastopi trenutek tišine, situacija postaja čedalje bolj neprijetna za vse tri.

- SIN: Pridi oče, gremo, prosim. Tam bo bolje, boš videl. Glej, tudi to ograjico ti bom vzal s seboj. Pa si boš lahko v domu naredil nov vrtilček.

Gospod pogleda proti pristajališču, stopi do fanta in mu nekaj zašepeta, nato s sinom odideta, fant pa se usede na sosedov ribiški stolček in tam obsedi.

5. SLIKA

Fant sedi in opazuje sosedovo zelenico, približa se mu dekle.

- FANT: Pazi! Glej, kje stojiš! Če boš stala tukaj, ne bodo mogle pristati.
- DEKLE: Kdo ne bo mogel pristati?
- FANT: Sanje.

Se usede nazaj na stolček in zastrmi v pristajališče za sanje.